

Arrest

nr. 254 191 van 7 mei 2021
in de zaak RvV X / IX

In zake: X alias X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat D. ANDRIEN
Mont St-Martin 22
4000 LIÈGE

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X alias X, die verklaart van Roemeense nationaliteit te zijn, op 4 februari 2021 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 27 januari 2021 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering en tot het opleggen van een inreisverbod.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 februari 2021, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 maart 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die loco advocaat D. ANDRIEN verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 27 januari 2021 krijgt verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering onder een bijlage 13septies. Op dezelfde dag wordt hem een inreisverbod van 6 jaar opgelegd. Het bevel en het inreisverbod zijn de bestreden beslissingen:

Eerste bestreden beslissing:

“BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN MET VASTHOUDING MET HET OOG OP VERWIJDERING

Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de lieer: B., G. (...), geboren te Moldavië op (...)1987, onderdaan van Roemenië,

Alias: Z., S. (...), geboren op (...)1989, onderdaan van Roemenië, Z., S. (...), geboren op (...)1989, onderdaan van Oekraïne.

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten.

REDEN VAN DE BESLISSING

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgende artikelen van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, eerste lid, 3^e, artikel 43§1, 2^e en artikel 44ter, van de wet van 15 december 1980: wordt door de Minister voor Volksgezondheid en Sociale Zaken, Asiel en Migratie of zijn gemachtigde, geacht de openbare orde te kunnen schaden, het gedrag van de betrokkene vormt een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving, hij heeft zich schuldig gemaakt aan diefstal met braak, inklimming of valse sleutels door twee of meer personen, feit(en) waarvoor hij op 09.12.2020 door de Correctionele Rechtbank van Antwerpen werd veroordeeld tot een definitieve gevangenisstraf van 18 maanden waarvan 8 maanden met uitstel voor een periode van 5 jaar.

Zo blijkt uit het aanhoudingsmandaat 12.09.2020 dat de betrokkene op 11.09.2020 betrapt werd in een woning te Brecht waar hij onder meer geld, juwelen en een portefeuille ontvreemde. De politie wist de betrokkene en een medeverdachte te arresteren.

Het plegen van vermogensdelicten getuigt van een totaal gebrek aan respect voor andermans eigendom en druisen in tegen de maatschappelijke normen. Dergelijke feiten brengen de slachtoffers niet alleen materiële maar ook morele schade toe. Het binnendringen in de beslotenheid van iemands woning vormt immers automatisch een enorme schending van diens privacy zodat dit een enorme psychische impact heeft op de slachtoffers. Bovendien veroorzaken dergelijke feiten een toenemend onveiligheidsgevoel in de samenleving. Het plegen van dergelijke feiten getuigt van antisociale persoonlijkheidskenmerken en weinig normbesef. Personen die dergelijke feiten plegen impliceren om de redenen een groot gevaar voor de openbare veiligheid.

Ingevolge de ernst van de door de betrokkene gepleegde feiten (diefstal met braak, inklimming of valse sleutels door twee of meer personen) concludeert de Administratie dat de betrokkene momenteel een gevaar kan betekenen voor de rust van de burgers evenals voor de handhaving van de openbare orde. Met andere woorden, het gedrag van de betrokkene betekent een reële, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de maatschappij.

Uit het administratief dossier van de betrokkene blijkt dat hij sinds 11.09.2020 in het Rijk verblijft (zie hoorrecht ingevuld op 16.09.2020) en dat hij geen aanvraag heeft ingediend voor een verblijf van meer dan 3 maanden in de hoedanigheid van burger van de Europese Unie.

Artikel 44ter, van de wet van 15 december 1980: gezien voorgaande wordt aan de betrokkene geen termijn toegekend om het grondgebied van het Rijk te verlaten.

De betrokkene vulde op 16.09.2020 een vragenlijst “hoorrecht” in. Uit dit document blijkt dat de betrokkene sinds 11.09.2020 in het Rijk verblijft, dat hij niet in het bezit is van zijn paspoort en dat hij niet lijdt aan een ziekte die hem zou verhinderen om te reizen of om terug te keren naar zijn land van herkomst. Verder verklaart de betrokkene geen familie in België te hebben, maar hij spreekt wel van twee kinderen. Door de loutere vaststelling dat hij twee kelderen heeft, is het echter totaal onduidelijk of hij hiermee bedoelt dat deze kinderen effectief in België zouden verblijven. Zo blijkt uit het gevangenisdossier van de betrokkene onder meer ook dat hij tot op heden geen bezoek ontving van gezins- of familieleden. Er konden dan ook geen elementen teruggevonden worden die er mogelijk op kunnen wijzen dat de betrokkene in België een gezins- of familieleven zou hebben. Op basis van de beschikbare informatie kan er dan ook geen schending van artikel 8 EVRM aangenomen worden. Ten slotte verklaart de betrokkene zelf dat hij akkoord is om terug te keren naar zijn land van herkomst. Een schending van artikel 3 EVRM kan dan ook evenmin aangenomen worden.

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING:

De betrokkene zal worden teruggeleid naar de grens in toepassing van artikel 7, tweede lid, en van artikel 44quinquies §1, 3^e, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdeling en volgende feiten:

De betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan diefstal met braak, inklimming of valse sleutels door twee of meer personen, feit(en) waarvoor hij op 09.12.2020 door de Correctionele Rechtbank van Antwerpen werd veroordeeld tot een definitieve gevangenisstraf van 18 maanden waarvan 8 maanden

met uitstel voor een periode van 5 jaar. Er bestaat een risico tot nieuwe schending van de openbare orde.

Het administratief dossier bevat geen elementen waaruit zou blijken dat de betrokkene bij terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen onderworpen te worden aan een onmenselijke of vernederende behandeling in de

Onder voorbehoud van artikel 39/79, § 1, van de wet van 15 december 1980, heeft het indienen van een beroep tot nietigverklaring en een vordering tot schorsing niet tot gevolg dat de uitvoering van een verwijderingsmaatregel wordt geschorst. Krachtens artikel 39/79, § 3, van de wet, heeft het indienen van een dergelijk beroep in geen geval tot gevolg dat de uitvoering van een verwijderingsmaatregel wordt geschorst wanneer de aangevallen beslissing is gebaseerd op dwingende redenen van nationale veiligheid. Op de website www.rw-cce.bo kan een rubriek « FAQ » worden geraadpleegd.

De vrijheidsberovende maatregel is slechts vatbaar voor een beroep bij de rechterlijke macht, hetwelk moet ingediend worden door een verzoekschrift neer te leggen bij de Raadkamer van de correctionele rechtbank van de verblijfplaats van de betrokkene in het Rijk of van de plaats waar hij (zij) aangetroffen werd. Hetzelfde beroep mag om de maand ingediend worden.

de mogelijkheden van juridische en taalkundige bijstand:

Overeenkomstig de artikelen 508/1 en volgende van het Gerechtelijk wetboek kan de betrokkene een beroep doen op het bureau voor juridische bijstand en, indien dat nodig is, kan hij (zij) een beroep doen op taalkundige bijstand, die krachtens artikel 500/10 van het Gerechtelijk wetboek kan worden verleend. De gegevens van de bureaus voor juridische bijstand kunnen via de website www.ad.vocaal.bo en www.avpcats.be, geraadpleegd worden. U kan aan de sociale dienst meedelen dat u beroep wenst te doen op juridische bijstand.

de mogelijkheid om vertalingen te krijgen:

Een schriftelijke of mondelinge vertaling van de belangrijkste elementen van de beslissing, met inbegrip van de informatie betreffende de beschikbare beroepsmiddelen, in een taal die de betrokkene begrijpt of waarvan men redelijkerwijs kan veronderstellen dat hij (zij) die begrijpt, kan op zijn (haar) verzoek bekomen worden bij de minister of diens gemachtigde.

Betrokkene verklaart, voorafgaandelijk deze beslissing, gehoord te zijn (Zie het formulier hoorplicht van 16.09.2020)"

Tweede bestreden beslissing:

"Aan de Heer;

Naam; B. (...)

Voornaam: G. (...)

Geboortedatum: (...)1987

Geboorteplaats: Moldavië

Nationaliteit: Roemenië

ALIAS: Alias: Z., S. (...), geboren op (...)1989, onderdaan van Roemenië, Z., S. (...), geboren op (...)1989, onderdaan van Oekraïne.

wordt een inreisverbod voor 6 jaar opgelegd voor het grondgebied van België.

De beslissing tot verwijdering van 27.01.2021 gaat gepaard met dit inreisverbod.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Overeenkomstig artikel 44nonies van de Wet 15/12/1980:

- Gaat de beslissing tot verwijdering gepaard met een inreisverbod omdat de burger van de Unie een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde.

Het persoonlijke gedrag van betrokkene toont een actuele en werkelijke, en voldoende ernstige bedreiging aan voor de openbare orde. Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan diefstal met braak, inklimming of valse sleutels door twee of meer personen, feit(en) waarvoor hij op 09.12.2020 door de Correctionele Rechtbank van Antwerpen werd veroordeeld tot een definitieve gevangenisstraf van 18 maanden waarvan 8 maanden met uitstel voor een periode van 5 jaar.

Zo blijkt uit het aanhoudingsmandaat 12.09.2020 dat de betrokkene op 11.09.2020 betrapt werd in een woning te Brecht waar hij onder meergeld, juwelen en een portefeuille ontvreemde. De politie wist de betrokkene en een medeverdachte te arresteren.

Het plegen van vermogensdelicten getuigt van een totaal gebrek aan respect voor andermans eigendom en druisen in tegen de maatschappelijke normen. Dergelijke feiten brengen de slachtoffers niet alleen materiële maar ook morele schade toe. Het binnendringen in de beslotenheid van iemands woning vormt immers automatisch een enorme schending van diens privacy zodat dit een enorme psychische impact heeft op de slachtoffers. Bovendien veroorzaken dergelijke feiten een toenemend onveiligheidsgevoel in de samenleving. Het plegen van dergelijke feiten getuigt van antisociale persoonlijkheidskenmerken en weinig normbesef. Personen die dergelijke feiten plegen impliceren om de redenen een groot gevaar voor de openbare veiligheid.

Ingevolge de ernst van de door betrokkene gepleegde feiten (diefstal met braak, Inklimming of valse sleutels door twee of meer personen) concludeert de Administratie dat betrokkene momenteel een gevaar kan betekenen voor de rust van de burgers evenals voor de handhaving van de openbare orde. Met andere woorden, het gedrag van betrokkene betekent een reële, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de maatschappij. Het winstgevend karakter van het misdadig gedrag van betrokkene toont een ernstig en actueel risico aan van een nieuwe schending van de openbare orde.

Do betrokkene vulde op 16.09.2020 een vragenlijst "hoorrecht" in. Uit dit document blijkt dat de betrokkene sinds 11.09.2020 in het Rijk verblijft, dat hij niet in het bezit is van zijn paspoort en dat hij niet lijdt aan een ziekte die hem zou verhinderen om te reizen of om terug te keren naar zijn land van herkomst. Verder verklaart de betrokkene geen familie in België te hebben, maar hij spreekt wel van twee kinderen. Door de loutere vaststelling dat hij twee kinderen heeft, is het echter totaal onduidelijk of hij hiermee bedoelt dat deze kinderen effectief in België zouden verblijven. Zo blijkt uit het gevangenisdossier van de betrokkene onder meer ook dat hij tot op heden geen bezoek ontving van gezins- of familieleden. Er konden dan ook geen elementen teruggevonden worden die er mogelijk op kunnen wijzen dat de betrokkene in België een gezins- of familieleven zou hebben. Op basis van de beschikbare informatie kan er dan ook geen schending van artikel 8 EVRM aangenomen worden. Ten slotte verklaart de betrokkene zelf dat hij akkoord is om terug te keren naar zijn land van herkomst. Een schending van artikel 3 EVRM kan dan ook evenmin aangenomen worden.

Gezien het winstgevend karakter, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt een actuele en werkelijke, en voldoende ernstige bedreiging voor de openbare orde te vormen. Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en om de openbare orde zeer ernstig te verstoren. Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole, het handhaven van de openbare orde, de familiale en medische situatie van betrokkene, en het feit dat betrokkene een actuele en werkelijke, en voldoende ernstige bedreiging voor de openbare orde vormt, is een inreisverbod 6 jaar proportioneel."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 7, 44ter, 44nonies, 62, §2 van de Vreemdelingenwet, en van het redelijkheidsbeginsel. Het middel luidt:

"Pris de la violation des articles 7, 44ter, 44nonies et 62 §2 de la loi du 15 décembre 1980 sur l'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers et du principe de proportionnalité.

Suivant l'article 44ter de la loi sur les étrangers :

§ 1er. Lorsqu'un citoyen de l'Union ou un membre de sa famille n'a pas ou n'a plus le droit de séjourner sur le territoire, le ministre ou son délégué peut lui donner un ordre de quitter le territoire, en application de l'article 7, alinéa 1er.

Lorsque le ministre ou son délégué envisage de prendre un ordre de quitter le territoire, il tient compte de la durée du séjour du citoyen de l'Union ou du membre de sa famille sur le territoire du Royaume, de son âge, de son état de santé, de sa situation familiale et économique, de son intégration sociale et culturelle dans le Royaume et de l'intensité de ses liens avec son pays d'origine.

§ 2. L'ordre de quitter le territoire délivré à un citoyen de l'Union ou à un membre de sa famille indique le délai endéans lequel il doit quitter le territoire du Royaume. Sauf en cas d'urgence dûment justifié, ce délai ne peut pas être inférieur à un mois à compter de la notification de la décision.

Le délai visé à l'alinéa 1er peut être prolongé par le ministre ou son délégué lorsque :

1° le retour volontaire ne peut se réaliser dans ledit délai; ou

2° les circonstances propres à la situation de l'intéressé le justifient.

La demande visant à obtenir une prolongation du délai pour quitter le territoire du Royaume doit être introduite par le citoyen de l'Union ou le membre de sa famille auprès du ministre ou de son délégué.

D'une part, l'ordre de quitter ne tient pas compte de la durée du séjour du requérant sur le territoire, de son âge, de son état de santé, de sa situation familiale et économique, de son intégration sociale et culturelle dans le Royaume et de l'intensité de ses liens avec son pays d'origine. Alors que le requérant a clairement exposé la présence de deux enfants, la décision n'en tient pas compte de façon admissible ni adéquate, en méconnaissance des articles 44ter et 62 §2 de la loi.

D'autre part, l'ordre de quitter ne justifie dûment pas l'urgence de réduire à zéro le délai pour quitter le territoire, en méconnaissance des articles 44ter et 62 §2 de la loi.

Suivant l'article 44nonies de la loi sur les étrangers :

§ 1er. Lorsqu'un ordre de quitter le territoire est pris à l'encontre d'un citoyen de l'Union ou d'un membre de sa famille, le ministre ou son délégué peut l'assortir d'une interdiction d'entrée sur le territoire du Royaume uniquement pour des raisons d'ordre public, de sécurité nationale ou de santé publique.

§ 2. La durée de l'interdiction d'entrée ne peut pas dépasser cinq ans sauf si le citoyen de l'Union ou le membre de sa famille constitue une menace grave pour l'ordre public ou la sécurité nationale.

La durée est déterminée en tenant compte de toutes les circonstances propres à chaque cas.

§ 3. L'interdiction d'entrée ne peut pas contrevenir au droit à la protection internationale.

D'une part, l'interdiction est l'accessoire nécessaire de l'ordre de quitter; l'illégalité de l'ordre de quitter induit celle de l'interdiction.

D'autre part, l'interdiction ne démontre pas, sur base des circonstances propres du cas, que le requérant présente une menace grave pour l'ordre public de nature à justifier une interdiction supérieure à six ans : il s'agit d'un unique fait de vol, sans violence.

Suivant l'article 11.2 de la directive retour : « La durée de l'interdiction d'entrée est fixée en tenant dûment compte de toutes les circonstances propres à chaque cas et ne dépasse pas cinq ans en principe. Elle peut cependant dépasser cinq ans si le ressortissant d'un pays tiers constitue une menace grave pour l'ordre public, la sécurité publique ou la sécurité nationale ».

L'interdiction s'attache à démontrer que le requérant a porté atteinte à l'ordre public, ce qui est incontestable, mais ne démontre pas logiquement qu'il présente actuellement, malgré sa libération, une menace grave pour l'ordre public, se contentant d'affirmations théoriques sans lien avec les faits commis, la condamnation encourue (assortie d'un sursis pour plus d'un tiers, ce qui indique que le tribunal a admis certaines circonstances, notamment l'absence d'antécédents), ni la personnalité et le vécu du requérant (aucun antécédent cité ni récidive avérée). Déduire le risque pour l'ordre public du caractère lucratif des faits délictueux ne procède d'aucun raisonnement logique, ne tient pas compte de toutes les circonstances propres du cas et est constitutif d'erreur manifeste ; le caractère lucratif d'une activité délinquante ne permet pas de présumer par principe une menace grave et actuelle pour l'ordre public. D'autant moins qu'un sursis fut accordé, ce qui implique l'existence de circonstances atténuantes ou particulières dont l'interdiction ne dit mot. Dès lors, la décision ne tient pas compte de toutes les circonstances propres au cas

Enfin, l'Etat ne respecte pas le principe de proportionnalité (considérant 20 de la directive retour) en imposant une interdiction de 6 ans alors que la condamnation encourue est de 18 mois dont 8 mois avec sursis : la durée de l'interdiction est six fois supérieure à celle de la condamnation ferme, ce qui est manifestement disproportionné et ne tient pas compte de toutes les circonstances propres au cas. Le fait que l'article 44nonies ne précise pas les comportements et/ou condamnations susceptibles de fonder une menace grave et la gradation de l'interdiction en fonction pose question au regard de la prévisibilité de la mesure ; en effet, suivant le 6ème considérant de la directive retour, « Conformément aux principes généraux du droit de l'Union européenne, les décisions prises en vertu de la présente directive devraient l'être au cas par cas et tenir compte de critères objectifs ».

2.2. Verzoeker betoogt dat geen rekening werd gehouden met de duur van het verblijf, de leeftijd, gezondheidstoestand, de gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in België en de banden met het herkomstland. Verzoeker stelt dat de bestreden beslissingen disproportioneel zijn en niet in verhouding staan met het beoogde doel. De afwezigheid van een vertrektermijn zou niet gemotiveerd zijn en de duur van het inreisverbod zou eveneens disproportioneel zijn.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Deze artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 19 maart 2004, nr. 129.466; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). Het begrip 'afdoende' impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De

bestreden beslissingen geven duidelijk het determinerende motief aan op grond waarvan de beslissingen zijn genomen.

Bij lezing van de bestreden beslissingen blijkt dat de inhoud verzoeker het genoemde inzicht verschaft en hem aldus toelaat de bedoelde nuttigheidsafweging te maken. Uit het door verzoeker neergelegde verzoekschrift blijkt trouwens dat hij zowel de feitelijke als de juridische overwegingen kent, zodat het doel dat met het bestaan van de formele motiveringsplicht wordt beoogd, is bereikt. Een schending van de uitdrukkelijke motiveringsplicht wordt niet aangetoond.

Het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten steunt op de artikelen 7, eerste lid, 3°, artikel 43, §1, 2° en artikel 44ter van de Vreemdelingenwet.

Artikel 7, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet luidt:

“Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde of, in de in 1°, 2°, 5°, 9°, 11° of 12° bedoelde gevallen, moet de minister of zijn gemachtigde een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen : (...)

3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden;”

Artikel 43 van de Vreemdelingenwet luidt:

“§ 1. De minister of zijn gemachtigde kan de binnenkomst en het verblijf van de burgers van de Unie en hun familieleden weigeren en hun het bevel geven het grondgebied te verlaten :

1° wanneer zij valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten hebben gebruikt, of fraude hebben gepleegd of andere onwettige middelen hebben gebruikt, die hebben bijgedragen tot het verkrijgen van het verblijf; 2° om redenen van openbare orde, nationale veiligheid of volksgezondheid.

§ 2. Wanneer de minister of zijn gemachtigde overweegt een beslissing zoals bedoeld in paragraaf 1 te nemen, houdt hij rekening met de duur van het verblijf van de burger van de Unie of zijn familielid op het grondgebied van het Rijk, zijn leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong.”

Artikel 44ter van de Vreemdelingenwet luidt:

“Het bevel om het grondgebied te verlaten, afgegeven aan een burger van de Unie of zijn familielid, vermeldt de termijn binnen welke hij het grondgebied van het Rijk moet verlaten. Behalve in naar behoren aangetoonde dringende gevallen, mag deze termijn niet korter zijn dan een maand te rekenen vanaf de kennisgeving van de beslissing. De in het eerste lid bedoelde termijn kan door de minister of zijn gemachtigde worden verlengd wanneer:

1° de vrijwillige terugkeer niet kan worden gerealiseerd binnen deze termijn, of

2° de omstandigheden die specifiek zijn voor de situatie van de betrokkene dit rechtvaardigen. De aanvraag voor een verlenging van de termijn om het grondgebied van het Rijk te verlaten moet door de burger van de Unie of zijn familielid worden ingediend bij de minister of zijn gemachtigde.”

De afwezigheid van een vertrektermijn is gebaseerd op artikel 44ter van de Vreemdelingenwet dat in de mogelijkheid voorziet om geen vertrektermijn toe te staan in geval van “naar behoren aangetoonde dringende gevallen”. In de bestreden beslissing wordt in dat opzicht verwezen naar de veroordeling door de correctionele rechtbank van Antwerpen tot een gevangenisstraf van 18 maanden waarvan 8 maanden met uitstel. Er wordt onder meer gemotiveerd in het bestreden bevel:

“Het plegen van vermogensdelicten getuigt van een totaal gebrek aan respect voor andermans eigendom en druisen in tegen de maatschappelijke normen. Dergelijke feiten brengen de slachtoffers niet alleen materiële maar ook morele schade toe. Het binnendringen in de beslotenheid van iemands woning vormt immers automatisch een enorme schending van diens privacy zodat dit een enorme psychische impact heeft op de slachtoffers. Bovendien veroorzaken dergelijke feiten een toenemend onveiligheidsgevoel in de samenleving. Het plegen van dergelijke feiten getuigt van antisociale persoonlijkheidskenmerken en weinig normbesef. Personen die dergelijke feiten plegen impliceren om die redenen een groot gevaar voor de openbare veiligheid. Ingevolge de ernst van de door betrokkene gepleegde feiten (...) concludeert de administratie dat betrokkene momenteel een gevaar vormt voor de rust van de burgers evenals voor de handhaving van de openbare orde. Uit het administratief dossier

van betrokkene van betrokkene blijkt dat hij sinds 11.09.2020 in het Rijk verblijft en dat hij geen aanvraag heeft ingediend voor een verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van burger van de Unie Artikel 44ter (...): gezien voorgaande wordt aan betrokkene geen termijn toegekend om het grondgebied van het Rijk te verlaten."

Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt duidelijk dat, in tegenstelling tot wat de verzoekende partij tracht aan te tonen, niet enkel wordt verwezen naar de strafrechtelijke veroordeling op zich, maar ook naar de duur van de straf en naar de ernst en de aard van de feiten. waarbij uitgebreid gemotiveerd wordt waarom de inbreuk beschouwd wordt als een ernstige verstoring van de openbare orde. Op grond van deze vaststellingen wordt gemotiveerd dat gezien de ernst van de feiten de verzoekende partij momenteel een gevaar kan betekenen voor de rust van de burgers evenals voor de handhaving van de openbare orde en dat aldus haar gedrag een reële, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving betekent. Daarenboven blijkt uit de motieven van de bestreden beslissing duidelijk waarom de verzoekende partij actueel geacht wordt een gevaar voor de openbare orde te vormen, waarbij gewezen wordt op de vermogensdelicten, de ernst en de maatschappelijke impact van de feiten waarvoor zij werd veroordeeld. De Raad wijst er hieromtrent nog op dat de vaststelling van een actuele bedreiging in regel weliswaar vereist dat de betrokken vreemdeling een neiging vertoont om een crimineel gedrag in de toekomst voort te zetten, vol te houden of te herhalen, doch *"dat het ook mogelijk is dat het enkele feit van het voorafgaand gedrag voldoet aan de voorwaarden voor een dergelijke bedreiging van de openbare orde"* (HvJ 27 oktober 1977, C-30/77 Bouchereau, pt. 29). Het actueel karakter van de bedreiging kan in bepaalde gevallen derhalve reeds voortvloeien uit de aard en ernst van de gepleegde feiten. De verzoekende partij toont met haar betoog niet aan dat er in haar geval niet kon worden geoordeeld dat de gedragingen, die aan haar strafrechtelijke veroordeling ten grondslag liggen, van zodanige aard zijn dat hieruit voortvloeit dat zij een reële, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de maatschappij betekent. Ook in casu wordt niet louter verwezen naar de strafrechtelijke veroordeling, maar wordt er rekening gehouden met de opgelopen straf, de aard en de ernst van de feiten en de impact daarvan op de samenleving alvorens te besluiten dat verzoeker een reële, actuele en voldoende ernstige bedreiging vormt voor een fundamenteel belang van de maatschappij.

Verzoeker maakt niet aannemelijk dat er kennelijk onredelijk of lichtzinnig geoordeeld werd. Verzoeker brengt geen concreet element bij waarmee de overheid ten onrechte geen rekening mee heeft gehouden. De Raad wijst erop dat artikel 44nonies van de Vreemdelingenwet bepaalt:

"§ 1. Wanneer een bevel om het grondgebied te verlaten wordt genomen ten aanzien van een burger van de Unie of zijn familielid, kan de minister of zijn gemachtigde dit bevel met een inreisverbod voor het grondgebied van het Rijk gepaard laten gaan, en dit uitsluitend om redenen van openbare orde, nationale veiligheid of volksgezondheid.

§ 2. De duur van het inreisverbod mag vijf jaar niet overschrijden, behalve indien de burger van de Unie of zijn familielid een ernstige bedreiging is voor de openbare orde of de nationale veiligheid. De duur wordt vastgesteld door rekening te houden met alle specifieke omstandigheden van elk geval.

§ 3. Het inreisverbod kan niet ingaan tegen het recht op internationale bescherming."

Hieruit volgt dat een inreisverbod kan worden opgelegd aan een burger van de Europese Unie, om redenen van openbare orde, nationale veiligheid of volksgezondheid en dit voor een maximale duur van vijf jaar. In geval van een ernstige bedreiging van de openbare orde of de nationale veiligheid mag het inreisverbod langer zijn dan vijf jaar.

Met betrekking tot het risico dat verzoeker voor de maatschappij vormt, vermeldt het bestreden inreisverbod:

"Het persoonlijke gedrag van betrokkene toont een actuele en werkelijke, en voldoende ernstige bedreiging aan voor de openbare orde. Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan diefstal met braak, inklimming of valse sleutels door twee of meer personen, feit(en) waarvoor hij op 09.12.2020 door de Correctionele Rechtbank van Antwerpen werd veroordeeld tot een definitieve gevangenisstraf van 18 maanden waarvan 8 maanden met uitstel voor een periode van 5 jaar. Zo blijkt uit het aanhoudingsmandaat 12.09.2020 dat de betrokkene op 11.09.2020 betrappt werd in een woning te Brecht waar hij onder meer geld, juwelen en een portefeuille ontvreemde. De politie wist de betrokkene en een medeverdachte te arresteren. Het plegen van vermogensdelicten getuigt van een totaal gebrek aan respect voor andermans eigendom en druisen in tegen de maatschappelijke normen. Dergelijke feiten brengen de slachtoffers niet alleen materiële maar ook morele schade toe. Het binnendringen in

de beslotenheid van iemands woning vormt immers automatisch een enorme schending van diens privacy zodat dit een enorme psychische impact heeft op de slachtoffers. Bovendien veroorzaken dergelijke feiten een toenemend onveiligheidsgevoel in de samenleving. Het plegen van dergelijke feiten getuigt van antisociale persoonlijkheidskenmerken en weinig normbesef. Personen die dergelijke feiten plegen impliceren om de redenen een groot gevaar voor de openbare veiligheid. Ingevolge de ernst van de door betrokkene gepleegde feiten (diefstal met braak, inklimming of valse sleutels door twee of meer personen) concludeert de Administratie dat betrokkene momenteel een gevaar kan betekenen voor de rust van de burgers evenals voor de handhaving van de openbare orde. Met andere woorden, het gedrag van betrokkene betekent een reële, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de maatschappij. Het winstgevende karakter van het misdadig gedrag van betrokkene toont een ernstig en actueel risico aan van een nieuwe schending van de openbare orde.”

Wat betreft het risico voor de openbare orde is de bestreden beslissing gesteund op het correctioneel vonnis van 9 december 2020 waarbij verzoeker werd veroordeeld tot een gevangenisstraf van 18 maanden, waarvan 8 maanden met uitstel wegens diefstal met braak, inklimming of valse sleutels door twee of meer personen. De bestreden beslissing preciseert dat verzoeker een reële, actuele en voldoende ernstig risico vormt voor een fundamenteel belang van de maatschappij.

Omtrent de duur van het inreisverbod wordt in de bestreden beslissing als volgt gemotiveerd:

“Gezien het winstgevend karakter, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt een actuele en werkelijke, en voldoende ernstige bedreiging voor de openbare orde te vormen. Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en om de openbare orde zeer ernstig te verstoren. Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole, het handhaven van de openbare orde, de familiale en medische situatie van betrokkene, en het feit dat betrokkene een actuele en werkelijke, en voldoende ernstige bedreiging voor de openbare orde vormt, is een inreisverbod 6 jaar proportioneel.”

Uit de bestreden beslissingen blijkt dat de specifieke omstandigheden in overweging werden genomen om te besluiten tot een inreisverbod voor de duur van zes jaar. Verzoeker toont niet aan welke elementen zouden zijn genegeerd bij de overweging van het opleggen van een inreisverbod voor de duur van zes jaar. Hij toont dan ook niet aan dat de termijn van zes jaar disproportioneel zou zijn, rekening houdend met zijn persoonlijke situatie.

De Raad treedt niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidstoezicht of het bestuur is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of het de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624). Ook het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

De schending van de artikelen 7, 44ter, 44nonies, 62, §2 van de Vreemdelingenwet en van het redelijkheidsbeginsel wordt niet aannemelijk gemaakt.

Het enig middel is niet gegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven mei tweeduizend eenentwintig door:

dhr. M. MILOJKOWIC,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M. MILOJKOWIC